

[Wilhelm]

ceperet. Men ellers har offentligheden ingen adgang til det.

Det er ikke bare offentligheden, der ikke har adgang. I sidste måned blev der offentliggjort en udmærket videnskabelig juridisk artikel i tidsskriftet Juristen om politiets registerbehandling af mindreårige børn. Den blev omdelt i retsudvalget, fordi et eller andet medlem – det er ikke mig – fandt, at det var en væsentlig problemstilling og en væsentlig artikel. Den artikel kunne ikke være skrevet, hvis ikke den pågældende på en eller anden måde havde fået »sivet« registerkundgørelsen til sig, for der var givet afslag vedrørende dette videnskabelige arbejde både af rigspolitichefen og af justitsministeriet. Kriminalforskerne kan ikke engang forsøge at blotlægge disse ting for os, hvis man kører på den måde, man hidtil har kørt.

Så det passer ikke, hr. Knud Lind, at offentligheden allerede har adgang til disse oplysninger.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter den debat, der har fundet sted i forbindelse med dette forslag, vil jeg gerne sige tak til det store flertal af ordførere, der i deres formuleringer har sagt noget, der viser megen forståelse for politiets arbejde, der ønsker at støtte politiet og anerkender den meget vanskelige opgave, politiet ofte har og ikke mindst har haft i den sidste tid. Det er blevet sagt, og deri er jeg enig, at politiet jo er en del af vort demokrati. Sådan er det, og sådan må det være. Det er ikke et korps, der står i modsætning til befolkningen. Det er tjenestemænd ansat for at bistå landets borgere.

Men det forhindrer ikke, at de i særlige situationer kan blive udsat for at skulle udføre meget, meget vanskelige opgaver. Det er de blevet igennem de sidste måneder, og det er ikke deres skyld, det er ikke dem, der har provokeret, det er ikke politiet, der har skabt situationer, så man har fået konfrontationer. De har simpelt hen gjort deres arbejde og gjort det godt. Jeg tror, at politiet vil være meget taknemmelige for den støtte, de her møder hos det store flertal af folketingets medlemmer, hvilket er fremgået af de ordførelser, der er holdt.

Jeg vil gerne sige til hr. Wilhelm vedrørende spørgsmålet om, hvad folketingets

præsidium har bestemt, at det fremgår af bilag 3, det brev, der er optrykt i forslaget:

»Tak for henvendelsen til præsidiat angående den af justitsministeren foretagne indskrænkning af folketingsmedlemmernes adgang til rigspolitichefens kundgørelser.

Præsidiat har drøftet sagen og har haft såvel skriftlig som mundtlig kontakt med justitsministeren.

I fortsættelse heraf har præsidiat besluttet ... «.

Ja, enhver, der kan læse, kan jo regne ud, at der har været en drøftelse, og på grundlag af denne drøftelse sluttes der en aftale. Det er også realiteten. Jeg havde en yderst fredelig samtale med folketingets formand – jeg har i øvrigt aldrig talt med folketingets formand, uden at det har været yderst fredeligt, og det var det også ved denne lejlighed. Der bliver truffet aftale om det rent praktiske, hvordan man på et offentligt bibliotek, som folketingets bibliotek jo i princippet er, kan ordne det således, at medlemmerne kan se ikke alene de kundgørelser, der er egnede for offentligheden, men også de kundgørelser, der er klassificerede. Jeg kommer desværre ikke så ofte på folketingets bibliotek, som jeg tidligere gjorde, så jeg har altså ikke konstateret, om de er til stede. Man kan måske også spørge, om det er min opgave at gå rundt og undersøge det, det er det måske, og det skal jeg jo så gøre. Der er altså truffet en aftale, og den vil selvfølgelig blive opfyldt, hvis ikke den er selv, og jeg synes, at det var en fortræffelig beslutning, folketingets præsidium traf i den sag.

Hvis man læser det forslag, der er blevet fremsat, ser man, at det jo er en opfordring til regeringen »til at offentliggøre retningslinjerne for politiets arbejde, således som disse er udformet i rigspolitichefens kundgørelser, med undtagelse af kundgørelser, hvis offentliggørelse ville vanskeliggøre opklaring af forbrydelser«. Nogle vil sige: ja men er det i og for sig ikke det, der er bestemt for længe siden? Er det ikke sådan, sagen ligger? Jo, det er det, hvis ikke vi får en hel del bortforklaringer i bemærkningerne, nogle uforståelige ting eller nogle meddelelser om, at man er uenig i opdelingen. Det har man selvfølgelig lov til at være. Det har hr. Wilhelm lov til at være. Fru Ebba Strange kan også hævde, at der kunne være noget, hun ønskede anderledes, men jeg har mig bekendt ikke fået stillet